

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 1733
Warszawa, 12 lipca 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Ewę Malik.

(-) Waldemar Andzel; (-) Marek Ast; (-) Piotr Babinetz; (-) Ryszard Bartosik; (-) Barbara Bartuś; (-) Joanna Borowiak; (-) Bożena Borys-Szopa; (-) Wojciech Buczak; (-) Lidia Burzyńska; (-) Witold Czarnecki; (-) Arkadiusz Czartoryski; (-) Anita Czerwińska; (-) Tadeusz Dziuba; (-) Leszek Galembe; (-) Szymon Giżyński; (-) Jarosław Gonciarz; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Michał Jach; (-) Piotr Kaleta; (-) Lech Kołakowski; (-) Robert Kołakowski; (-) Bernadeta Krynicka; (-) Krzysztof Kubów; (-) Józef Leśniak; (-) Paweł Lisiecki; (-) Ewa Malik; (-) Jerzy Materna; (-) Beata Mateusiak-Pielucha; (-) Andrzej Matusiewicz; (-) Mieczysław Miazga; (-) Anna Milczanowska; (-) Jan Mosiński; (-) Kazimierz Moskal; (-) Aleksander Mrówczyński; (-) Waldemar Olejniczak; (-) Piotr Polak; (-) Piotr Pyzik; (-) Bogdan Rzońca; (-) Wojciech Skurkiewicz; (-) Jolanta Szczypińska; (-) Andrzej Szlachta; (-) Ewa Szymańska; (-) Sylwester Tułajew; (-) Jan Warzecha; (-) Rafał Weber; (-) Jerzy Wilk; (-) Grzegorz Wojciechowski; (-) Grzegorz Adam Woźniak; (-) Tadeusz Woźniak; (-) Maria Zuba; (-) Wojciech Zubowski.

USTAWA
z dnia 2017 r.
o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii

Art. 1. W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2015 r. poz. 478 i 2365, z 2016 r. poz. 925, 1579, 1753 i 2260) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. 1. Oplatę zastępczą oblicza się według wzoru:

$$Oz = Ozjo \times (Eo - Eu) + Ozjb \times (Eb - Es)$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

Oz - opłatę zastępczą wyrażoną w złotych z dokładnością do jednego grosza za 1 MWh,

Ozjo - jednostkową opłatę zastępczą wynoszącą w danym roku kalendarzowym 125% rocznej ceny średnioważonej praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia innych niż wydanych dla energii elektrycznej z biogazu rolniczego wytworzonej od dnia wejścia w życie rozdziału 4, publikowanej zgodnie z art. 47 ust. 3 pkt 2, jednak nie więcej niż 300,03 złotych za 1 MWh,

Eo - ilość energii elektrycznej, wyrażoną w MWh, wynikającą z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia wydanych dla energii wytworzonej z biogazu rolniczego przed dniem wejścia w życie rozdziału 4 oraz wydanych dla energii wytworzonej z innych niż biogaz rolniczy odnawialnych źródeł energii w danym roku,

Eu - ilość energii elektrycznej, wyrażoną w MWh, wynikającą ze świadectw pochodzenia wydanych dla energii wytworzonej z biogazu rolniczego przed dniem wejścia w życie rozdziału 4 oraz wydanych dla energii wytworzonej z innych niż biogaz rolniczy odnawialnych źródeł energii, które obowiązany podmiot, o którym mowa w art. 52 ust. 2, przedstawił do umorzenia w danym roku,

Ozjb - jednostkową opłatę zastępczą wynoszącą w danym roku kalendarzowym 125% rocznej ceny średnioważonej praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia wydanych dla energii elektrycznej z biogazu rolniczego wytworzonej od dnia wejścia w życie rozdziału 4, publikowanej zgodnie z art. 47 ust. 3 pkt 2, jednak nie więcej niż 300,03 złotych za 1 MWh,

Eb - ilość energii elektrycznej, wyrażoną w MWh, wynikającą z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej z biogazu rolniczego od dnia wejścia w życie rozdziału 4 oraz świadectw pochodzenia biogazu rolniczego w danym roku,

Es - ilość energii elektrycznej, wyrażoną w MWh, wynikającą ze świadectw pochodzenia wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej z biogazu rolniczego od dnia wejścia w życie rozdziału 4 oraz

świadcstw pochodzenia biogazu rolniczego, które obowiązany podmiot, o którym mowa w art. 52 ust. 2, przedstawił do umorzenia w danym roku.

2. Jeżeli roczne ceny średnioważone, o których mowa w ust. 1 publikowane są przez więcej niż jeden podmiot, o którym mowa w art. 64 ust. 1, jednostkową opłatę zastępczą oznaczoną odpowiednio symbolem Ozjo oraz Ozjb ustala się na podstawie średniej arytmetycznej rocznych cen średnioważonych opublikowanych przez te podmioty.”;

2) w art. 64 w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„Wpis do rejestru świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego oraz dokonane zmiany w rejestrze podlegają opłacie w wysokości odzwierciedlającej koszty prowadzenia rejestru, nie większej niż 2% maksymalnej wysokości jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 56, za 1 MWh.”;

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Treść nowelizacji ustawy odnawialnych źródeł energii

Celem projektowanej ustawy jest wprowadzenie rozwiązania ułatwiającego zrównoważony rozwój naszego kraju w obszarze odnawialnych źródeł energii poprzez zmianę wysokości jednostkowej opłaty zastępczej będącej elementem pozwalającym na uelastycznienie rynku zielonych certyfikatów oraz w perspektywie długoterminowej zmniejszenie nadpodaży certyfikatów na tym rynku.

W projekcie regulacji zmiany te zostały wprowadzone w pkt 1 i 2 art. 1 projektu.

Zmiana ta stanowi również element konstrukcyjny systemu wsparcia dla wytwórców OZE, opartego o obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa pochodzenia (w tym także świadectwa pochodzenia biogazu rolniczego).

W tym celu projekt przewiduje zmianę przepisów dotyczących sposobu obliczania opłaty zastępczej.

II. Cel i przedmiot nowelizacji w zakresie dotyczącym sposobu obliczania wysokości opłaty zastępczej.

Celem nowelizacji jest powiązanie wysokości jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 56 u.o.z.e. z rynkowymi cenami praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia.

Zmiana wysokości jednostkowej opłaty zastępczej będzie elementem pozwalającym na uelastycznienie rynku zielonych certyfikatów oraz w perspektywie długoterminowej pozwoli na zmniejszenie nadpodaży certyfikatów na tym rynku.

Zgodnie z przedmiotowym rozwiązaniem legislacyjnym, aby w danym roku kalendarzowym ustalić poziom jednostkowej opłaty zastępczej, należy odwołać się do wartości publikowanych przez podmioty, o których mowa w art. 64 ust. 1 u.o.z.e., tj. podmioty organizujące obrót prawami majątkowymi (obecnie jest to Towarowa Giełda Energii S.A.).

Zgodnie bowiem z przepisami u.o.z.e. podmiot, o którym mowa w art. 64 ust. 1 tej ustawy, publikuje na swojej stronie internetowej roczną cenę średnioważoną praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia, z uwzględnieniem wszystkich transakcji sesyjnych z okresu ubiegłego roku kalendarzowego, przy czym publikacja ta powinna nastąpić

pierwszego dnia roboczego każdego roku kalendarzowego (zob. art. 47 ust. 3 pkt 2 u.o.z.e.). Publikacja ta następuje oddzielnie dla (i) praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia wydanych dla energii elektrycznej z biogazu rolniczego wytworzonej od dnia wejścia w życie rozdziału 4 u.o.z.e.; (ii) praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia innych niż określone w (i); (iii) praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia biogazu rolniczego (zob. art. 47 ust. 8 u.o.z.e.).

Uzasadnienie nowelizacji w zakresie dotyczącym sposobu obliczania wysokości opłaty zastępczej.

Obecnie jednostkowa opłata zastępcza wynosi 300,03 zł za 1 MWh i znacząco odbiega od rynkowych cen praw majątkowych (przykładowo, średnioważona cena praw majątkowych, o których mowa w art. 47 ust. 8 pkt 2 u.o.z.e. obowiązująca w czerwcu 2017 r. wynosi 31,56 zł, a średnioważona cena roczna obowiązująca w 2017 r. wynosi 73,63 zł). Z kolei w świetle proponowanej zmiany, wyznaczana co roku jednostkowa opłata zastępcza będzie odzwierciedlać rynkowy poziom cen praw majątkowych.

Ze względu na regulację zakazującą uiszczania opłaty zastępczej w przypadku, gdy którakolwiek ze średnioważonych cen praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia będzie niższa od wartości jednostkowej opłaty zastępczej (por. art. 47 ust. 2 u.o.z.e.), zmiana polegająca na urynkowaniu jednostkowej opłaty zastępczej nie będzie miała praktycznych konsekwencji w warunkach utrzymywania się niskich cen rynkowych praw majątkowych, tym samym nie wpłynie negatywnie na sytuację wytwórców energii elektrycznej z OZE. Konsekwencje te mogą się ujawnić w przypadku wzrostu rynkowych cen praw majątkowych. Wówczas, mechanizm określenia jednostkowej opłaty zastępczej okaże się korzystny dla odbiorców końcowych, chroniąc ich przed nadmiernym wzrostem cen energii elektrycznej. W przypadku bowiem znaczącego wzrostu cen praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia, podmioty, na których ciąży obowiązek wynikający z art. 52 ust. 1 u.o.z.e. będą mogły realizować ten obowiązek poprzez uiszczenie opłaty zastępczej, zamiast uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia.

W przypadku zatem wzrostu rynkowej wartości praw majątkowych, „urynkowanie” jednostkowej opłaty zastępczej ujawni jej funkcję jako swoistej ceny maksymalnej, którą mogą uzyskać wytwórcy energii elektrycznej z OZE w zamian za prawa majątkowe i doprowadzi do zmniejszenia wsparcia dla tych wytwórców, zmniejszając obciążenie odbiorców końcowych w związku ze wzrostem cen energii.

Wprowadzenie rozwiązania legislacyjnego wymaga jedynie niewielkiej ingerencji w treści ustawowych przepisów obowiązującej ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii. (Dz. U. z 2015 r. poz. 478, z późn. zm.).

Proponowane rozwiązanie nie doprowadzi do wzrostu cen energii elektrycznej ustalonych w taryfach zatwierdzanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz jest neutralne dla obecnej praktyki tego organu w odniesieniu do uwzględnienia poziomu kosztów uzyskania świadectw pochodzenia przez przedsiębiorstwa energetyczne w związku z ustaleniem taryf.

Rozwiązanie nie zaburzy funkcjonowania systemu wsparcia opartego na świadectwach pochodzenia. Nie zmieni się zasada, zgodnie z którą podmioty zobowiązane nie będą mogły uiszczać opłaty zastępczej, gdy rynkowa cena świadectw pochodzenia jest niższa niż wysokość jednostkowej opłaty zastępczej.

Konsekwencją wprowadzenia ww. nowelizacji w zakresie dotyczącym sposobu obliczania wysokości opłaty zastępczej będzie konieczność zmiany art. 64 ust. 5 ustawy.

III. Ocena skutków regulacji projektu

Obecnie nadwyżka świadectw pochodzenia tzw. „zielonych certyfikatów” szacowana jest na poziomie ok 20 TWh.

Aktualnie nadwyżka certyfikatów jest na tyle wysoka, że bez dodatkowych działań interwencyjnych po stronie ustawodawcy nie jest możliwe jej zniwelowanie.

		2016	2017	2018	2019	2020
Sprzedaż do odbiorców końcowych		129,4 TWh	131,3 TWh	133,3 TWh	135,34 TWh	137,3 TWh
Obowiązek		15,35%	16,35%	17,50%	18,50%	19,50%
Wolumen obowiązku		19,03 TWh	21,47 TWh	23,32 TWh	25,03 TWh	26,78 TWh
Nadwyżka	20 TWh	17,60 TWh	14,50 TWh	8,80 TWh	1,40 TWh	-7,70 TWh
Wolumen wydanych certyfikatów		18,58	18,47	17,60	17,60	17,60

- rok oznacza rok wykonania obowiązku, liczony do 30.06. roku następnego;

Zakłada się, iż od 2016 r. ilość sprzedanej energii do odbiorców końcowych będzie rosła w każdym roku o 1,5% r/r.

Ponadto przyjęto, iż roku 2017 nastąpi ustalenie obowiązku OZE na poziomie:

- 17,50 % w 2018 r.,
- 18,50 % w 2019 r.;
- 19,50 % w 2020 r.
- nadpodaż świadectw pochodzenia spada do poziomu:
- 8,80 TWh w roku 2018;
- 1,40 TWh w roku 2019;

W 2020 r. wystąpi niedobór świadectw pochodzenia (zielonych certyfikatów), co oznaczać będzie, iż problem nadpodaży świadectw pochodzenia zostanie w perspektywie długoterminowej rozwiązany.

Poza zmianą procentu obowiązku umorzeniowego możliwe jest zaproponowanie zmiany sposobu obliczania wysokości opłaty zastępczej, co powinno doprowadzić do jej aktualizacji do wysokości maksymalnej wynoszącej 125% rocznej ceny średnioważonej praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia w danym roku.

Ograniczenie opłaty zastępczej do wysokości 125% rocznej ceny średnioważonej praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia w danym roku ma na celu ograniczyć wzrost cen certyfikatów do poziomu niekontrolowanego, a tym samym ma na celu uniknięcie wzrostu kosztów wykonania obowiązku i przerzucenia kosztów z tym związanych na klientów końcowych, co prezentuje poniższa tabela.

	Cena roczna PMOZE_A (PLN/MWh)	Ograniczenie 125% OZEX_A, obowiązujące w roku (zł)	Koszt odbiorcy końcowego (zł)	Jednostkowy wzrost (zł/MWh)	Wzrost kosztów dla przeciętnego gospodarstwa domowego (zł/rok)
2017 r.	73,63 zł/MWh		15,35% - 5,08 zł		
2018 r.	33,12 zł/MWh	41,40 zł	15,35% - 6,35 zł	1,27 zł/MWh	2,54 zł/rok
2019 r.	41,40 zł/MWh	51,75 zł	15,35% - 7,94 zł	2,86 zł/MWh	5,72 zł/rok
2020 r.	51,75 zł/MWh	64,69 zł	15,35% - 9,93 zł	4,85 zł/MWh	9,69 zł/rok

Wprowadzenie dodatkowego ograniczenia (Oz) zabezpieczy przed wzrostem jednostkowym kosztów za energię elektryczną do 2020 roku do kosztów jednostkowych 4,85 zł/MWh, a dla standardowego gospodarstwa domowego o niecałe 10 zł/rok.

Ponadto przedmiotowa zmiana jest tym bardziej konieczna, iż opłata zastępcza określona w wysokości kwotowej, obliczana w dotychczasowym zakresie, w wysokości 300,03 zł za 1 MWh utraciła już zdolność pobudzania otoczenia regulacyjnego i w perspektywie długookresowej będzie potencjalnie wpływać na wzrost kosztów dla odbiorców końcowych, jeśli nie nastąpi w tym zakresie zmiana.

Zasadnym jest zatem odmienne zdefiniowanie opłaty zastępczej oraz sposobu obliczania opłaty zastępczej.

Przedmiotowa zmiana ma na celu dostosowanie wysokości opłaty zastępczej, poprzez powiązanie jej wysokości z cenami praw majątkowych, liczonymi odrębnie dla tzw. „zielonych” oraz „błękitnych” certyfikatów, a w konsekwencji także dostosowanie wysokości opłaty zastępczej do zmieniających się warunków regulacyjnych, a także dostosowanie jej wysokości do zmieniającego się otoczenia gospodarczego.

Zmiana sposobu liczenia opłaty zastępczej zaproponowana w przedmiotowym projekcie dla odbiorcy końcowego będzie co do zasady neutralna.

Analizowane rozwiązanie legislacyjne nie budzi zastrzeżeń w świetle uwarunkowań konstytucyjnych, prawa unijnego czy zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Proponuje się wejście w życie ustawy po upływie 1 miesiąca od dnia jej ogłoszenia.

Warszawa, 14 lipca 2017 r.

BAS-WAPM-1471/17
TRYB PILNY

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego
projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Ewa Malik)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148, ze zm.), dalej jako „ustawa o OZE”. Podstawowa zmiana ma dotyczyć art. 56 ustawy o OZE i polegać na modyfikacji mechanizmu obliczania opłaty zastępczej w taki sposób, aby powiązać jej wysokość z roczną cenę średnioważoną praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia. W konsekwencji zmiana ma zostać także wprowadzona do art. 64 ust. 5 ustawy o OZE odnośnie do określenia wysokości opłaty za wpis do rejestru świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego oraz dokonane zmiany w rejestrze.

Zgodnie z art. 2 projektowanej ustawy ma ona wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo Unii Europejskiej reguluje zagadnienia objęte projektem ustawy. Art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej określa cele polityki UE w dziedzinie energetyki. Zgodnie z ust. 1 lit. c tego artykułu, w ramach ustanawiania lub funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz z uwzględnieniem potrzeby zachowania i poprawy stanu środowiska, polityka Unii w dziedzinie energetyki ma na celu, w duchu solidarności między państwami członkowskimi, wspieranie efektywności energetycznej i oszczędności energii, jak również rozwoju nowych i odnawialnych form energii.

Szczegółowe kwestie w tej dziedzinie reguluje dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., s. 16), dalej jako „dyrektywa 2009/28/WE”.

Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2009/28/WE akt ten ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz określa obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie.

W myśl art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. odpowiadał co najmniej jego krajowemu celowi ogólnemu dla udziału energii ze źródeł odnawialnych w tym roku. W przypadku Polski, zgodnie z załącznikiem I część A do tej dyrektywy, cel krajowy wynosi 15% udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Polsce w 2020 r. Osiągnięcie celów wiążących powinno nastąpić poprzez stały wzrost udziału energii ze źródeł odnawialnych, aż do osiągnięcia poziomu zaplanowanego na rok 2020. Państwa członkowskie powinny wypełniać obowiązki określone w art. 3 dyrektywy 2009/28/WE poprzez wdrożenie środków skutecznie zaprojektowanych, przy czym państwa te mają obowiązek znaleźć się na orientacyjnej ścieżce wyznaczonej zgodnie z załącznikiem I część B albo osiągać wyższy udział (art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE).

Jak stanowi art. 3 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE, aby osiągnąć cele wyznaczone w ust. 1 i 2, państwa członkowskie mogą stosować między innymi systemy wsparcia. Zgodnie zaś z art. 2 lit. k dyrektywy 2009/28/WE „system wsparcia” oznacza każdy instrument, system lub mechanizm stosowany przez państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich, który promuje wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów tej energii, zwiększeniu ceny, za którą można ją sprzedać, lub zwiększeniu – poprzez nałożenie obowiązku stosowania energii odnawialnej lub w inny sposób – jej nabywanej ilości. Obejmuje ono pomoc inwestycyjną, zwolnienia z podatków lub ulgi podatkowe, zwrot podatków, systemy wsparcia polegające na nałożeniu obowiązku wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych, w tym również systemy posługujące się zielonymi certyfikatami, oraz systemy bezpośredniego wsparcia cen, w tym gwarantowane ceny zakupu oraz premie opcyjne, lecz nie jest ograniczone do wymienionych środków.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Należy odnotować, że dyrektywa 2009/28/WE została wdrożona do polskiego porządku prawnego przede wszystkim na mocy ustawy o OZE oraz

częściowo na mocy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, ze zm.).

Co się tyczy stworzenia w polskim prawie systemu wsparcia w rozumieniu dyrektywy 2009/28/WE, trzeba wskazać, iż w dużej mierze tworzą go przepisy rozdziału 4 ustawy o OZE („Mechanizmy i instrumenty wspierające wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego oraz ciepła, w instalacjach odnawialnego źródła energii”)¹, w którym to rozdziale znajdują się nowelizowane art. 56 oraz art. 64 ust. 5.

Należy przy tym zauważyć, że dyrektywa 2009/28/WE pozostawia państwom członkowskim swobodę w sposobie ustanawiania i regulowania mechanizmów, które mają na celu promowanie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych. W tym kontekście wprowadzenie instrumentu w postaci opłaty zastępczej oraz modyfikowanie sposobu obliczania jej wysokości nie wynikają wprost z postanowień dyrektywy 2009/28/WE², lecz mają służyć wypełnieniu przez Polskę wskazanych wyżej celów wyznaczonych tą dyrektywą.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że projekt ustawy nie jest sprzeczny z dyrektywą 2009/28/WE.

Wymaga jednocześnie podkreślenia, że niniejsza opinia nie zawiera oceny tego, w jakim stopniu projektowane regulacje mogą wpłynąć na realizację przez Polskę obowiązków wynikających z dyrektywy 2009/28/WE, kwestia ta bowiem wykracza poza ramy analizy prawnej.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Akceptował:

Dyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

¹ Zob. tabela zbieżności załączona do uzasadnienia rządowego projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii (druk sejmowy nr 2604, VII kadencja), s. 4.

² Zob. tabela „Pozostałe przepisy projektu” załączona do uzasadnienia rządowego projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii (druk sejmowy nr 2604, VII kadencja), s. 119.

Warszawa, 14 lipca 2017 r.

BAS-WAPM-1472/17
TRYB PILNY

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie
stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych
źródłach energii (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Ewa Malik) jest
projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art.
95a regulaminu Sejmu**

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148, ze zm.), dalej jako „ustawa o OZE”. Podstawowa zmiana ma dotyczyć art. 56 ustawy o OZE i polegać na modyfikacji mechanizmu obliczania opłaty zastępczej w taki sposób, aby powiązać jej wysokość z roczną cenę średnioważoną praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia. W konsekwencji zmiana ma zostać także wprowadzona do art. 64 ust. 5 ustawy o OZE odnośnie do określenia wysokości opłaty za wpis do rejestru świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego oraz dokonane zmiany w rejestrze.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt